

γιωτάτην μητρόπολιν Νικομηδείας, ἵνα διαδοθῇ παντὶ τῷ ἐκεῖ ὀρθοδόξῳ πληρώματι, πρὸς γνῶσιν τῶν ἐν αὐτῇ ἱερῶν διαταγῶν, καὶ ἀκριβῆ διαφυλάξιν αὐτῶν.

Ἐν ἔτει σωτηρίῳ αἰωμα' κατὰ μῆνα Ἰανουάριον, ἐπινεμήσεως ιδ'.

† Ὁ Πατριάρχης Κων'πόλεως ἀποφαίνεται.

† Ὁ Ἡγούμενος Διονύσιος.

† Ὁ Κυρίκον Ἀνθίμος.

† Ὁ Νικομηδείας Διονύσιος.

† Ὁ Λαλκιδόρος Ἰερόθεος.

† Ὁ Δέρκων Γερμανός.

† Ὁ Ἰωαννίνων Ἰωακείμ.

† Ὁ Δημητριάδος Ματθαῖος.

† Ὁ Σισαρίου Λεόντιος.

† Ὁ Προκοπήσου Βηδσαρίων.

ΤΑ ΣΕΚΕΡΙΑ

Τίποτα δὲ νοστιμέφτηκα ποτὲ στὴ ζωὴ μου σὰν τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ στὰ σοκάκια τὰ πουλοῦν οἱ σεκερτζήδες. Ὅσα καλὰ φαγιά, ὅσα γλυκίσματα μυρωδάτα κι' ἂν ἔμαθα στὴν Ἑβρώπη, δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

Τί ὥραία ποῦ τὰ θυμοῦμαι τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ τὰ πουλοῦνε στὰ σοκάκια οἱ σεκερτζήδες!

Μαβροντυμένη, μὲ τὸ γλυκύ της πάντα χαμύγελο, μὲ τὰ ξυπνά της τὰ ματάκια, κάθουνταν ἡ γιαννούλα, στὸν κόκκινο τὸ σοφά, στὸ σαλάκι της κουκουλωμένη καὶ γὼ σιμά, σιμά της τῆς φιλοῦσα τὸ μικρὸ της κάτασπρο χέρι, ποῦ εἴτανε πάντα σὰν κρὺο λιγάκι.

Τάλλα τὰ παιδιὰ, τάλλα της τὰ ἐγγόνια, πιὸ μεγάλη ἀπὸ μένα, μελετοῦσανε μπροστά μας τὰ μαθήματά τους, ποῖο γεωγραφία, ποῖο ἀριθμητικὴ, ἢ πάλι, καθισμένα μὲ τὴν ἀράδα στὸ τραπέζι, ζουγράφιζαν καὶ ποῦ καὶ ποῦ, σβύνανε μὲ ψύχες ψωμί μιὰ γραμμὴ τῆς ζουγραφίᾱς τους.

Ἐγὼ μελετοῦσα μὲ τὴ γιαιγιά μου. Τῆς φιλοῦσα τὸ χεράκι καὶ τὴν κοιτάζα στὰ μάτια ποῦ μοῦ δηγότανε παλιές ἱστορίες, τοῦ Πλούταρχου τίς ἱστορίες καὶ τὰ παραμύθια, καὶ μὲ τάλεγε τόσο γλυκά, τόσο ὥραία, ποῦ χτυποῦσε χτυποῦσε ἡ μικρή μου ἡ καρδιά κι' ἄναφτε ὁ μικρός μου ὁ νοῦς.

Ἀξάρνα, νὰ κι ὁ σεκερτζῆς μὲ τὰ σεκέρια. Περνοῦσε στὸ δρόμο ὁ σεκερτζῆς μὲ τὸν ταβλά του. Ξεγνοῦσα τὸν Πλούταρχο καὶ τίς παλιές ἱστορίες καὶ μὲ τὸ πρόσωπο τώρα χαμηλωμένο, ἀρχίζαν τὰ δάχτυλά μου νὰ μισοτραβοῦν τῆς γιαννούλας τὸ σαλάκι. Καὶ μιὰ χαρὰ μὲ περεχοῦσε, ὅταν ἄκουα τὴ γιαννούλα νὰ φωνάζῃ τὸ σεκερτζῆ γιὰ νὰ μοῦ ἀγοράσῃ καὶ σεκέρια.

Τί καλὰ ποῦ τὰ θυμοῦμαι τὰ πολιτικά τὰ σεκέρια ποῦ τὰ πουλοῦνε στὰ σοκάκια οἱ σεκερτζήδες!

Δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

Τὴ γλύκα ἐκείνη τῆς ζωῆς μου, τῆς γιαιγιάς μου τὰ χάδια καὶ τὰ παραμύθια, τὸν πόθο τὸν ἀθῶο ποῦ εἶχα νὰ μοιᾶξω μιὰ μέρα καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς μεγάλους ἐκείνους, τὴν ἡσυχία μου καὶ τὴ χαρὰ μου, τὸν παράδεισο τὸν κρυφὸ ποῦ εἶχα στὰ στήθη μου μέσα, ἀφτὰ ὅλα ποιὸς θὰ μοῦ τὰ ξαναδώσῃ; Ἐνα σεκέρι μοῦ φαίνονταν τότες ὅλη μου ἡ ζωὴ.

Ἐνα σεκέρι μοῦ φαίνονταν τότες κ' ἡ ἀγάπη, ἡ πρώτη μου παιδικήσια ἀγάπη. Ἀπὸ παιδὶ ἔγινε ἀγοράκι, παίζαμε συγνὰ μαζὶ, μ' ἄρεζε τὸ χαριτωμένο της τὸ προσωπάκι, μ' ἄρεζε ἡ λαλιά της, τὰ ἡμερὰ της τὰ μάτια. Μὲ πονοῦσε καὶ μὲ ζέσταινε ἡ ἀγάπη. Ἀμέσως τὴν ἤθελα δική μου. Τὴν πρώτη φορὰ ποῦ τὴν εἶδα, τὴν ἀρπαξά ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τῆς κάθισα ἓνα σεκέρι στὸ στόμα.

Δὲν μπόρεσα, δὲν μπορῶ τὰ σεκέρια μου νὰ ξεχάσω.

ΨΥΧΑΡΗΣ

Η ΣΟΠΟΛΙΩΤΙΣΣΑ

Ἐκεῖ κορτὰ 'στὸ ρέμα, κάτου 'στὰ Σοπόλια,
ἡ κόρη κατοικεῖ, παιδιὰ, ποῦ λαχταρῶ
λουλοῦδι πιὸ δροσάτο μὲς 'στὰ περιβόλια,
κλωνάρι δὲν ἀνθεῖ πιὸ τρυφερό.

Ἀρούσια 'στὸ κορμὶ της τῆς Φραγκιάς στολίδια
ἡ κόρη ποῦ μ' ἄρεσει ἐμένα δὲ φορᾶ
τὰ καστανὰ της μάτια, τὰ σμιγμένα φρύδια,
καὶ τὰ μαλλιά της ἔχει τὰ σγουρά.

Ἀπὸ Φραγκιάς δασκάλες, δρόμων κατακάθια,
δὲν ἔμαθε τὸ ψέμα καὶ τὴν πορνηριά
ἀλάθεφτα ὅσα νιώθει 'στῆς ψυχῆς τὰ βάθια
μὲς' τῇ γλυκιά της λάμπουν τῇ θωριά.

Ἔτσι ὅπως 'σ τοῦ Παλήρου τὸ λιμάνι κάτω,
ὅταν ἀρέμιον γύρω χρῶτο δὲ φουσᾷ,
παντοῦ θωρᾶς σπαρμένα 'στοῦ γιαιοῦ τὸν πάτο
τὰ πράσινά του χόρτα καὶ χρυσᾶ.

Ἀπὸ Φραγκιάς βιβλία γάβλια μαθημένη
δὲν ξέρει τὰ γιλιὰ της ν' ἀλαφροσκορπᾷ,
δὲν ξέρει ὅποιον 'στῆστράτα σμίξει νὰ γλυκαίνη,
χωρὶς ψυχὴ ποτές της ν' ἀγαπᾷ.

Μιὰ τό 'βγαλε φορὰ τὸ «σ' ἀγαπῶ» ἀπ' τὸ στόμα
—σ' ἐμένα ἀπ' τῆς καρδιάς της τό'πε τὸ βυθὸ—
κα' ἐμένα θὰ λατρεύει ὡς νὰ ταγῇ 'σ τὸ χῶμα,
ἀφτὴ κα' ἐγὼ ὡς νὰ σβύσω θὰ ποθῶ.

Ἀθῆνα, 1895.

Ἀλ. Πάλλης.